

NS naujienų biuletenis

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1157

18.05.2025 (136)

Hitleris kare : Kas iš *tikrųjų* nutiko?

A.V. Schaerffenberg

4 dalis

3 skyrius:

Reinhardas Heydrichas

Didžiausiųjų pasiaukojimas - susidurti su rizika ir pavojumi bei žaisti kauliukais dėl mirties."

Friedrichas Nietzsche

"Apie savęs įveikimą", antra dalis, *Taip kalbėjo Zaratustra*

Galima sakyti, kad Vokietija pralaimėjo Antrąjį pasaulinį karą ne tik prieš jam prasidedant, bet ir dar 1931 m., likus dvejiems metams iki Hitlerio išrinkimo kancelieriu, kai jis vis dar kovojo dėl valdžios. Tais metais Hansas-Thilo Schmidtas, nevykęs muilo fabriko savininkas, per savo brolių Rudolfą, tuometinį signalų korpuso viršininką, gavo nedidelį postą Vokietijos kariuomenės "*Chiffrierstelle*," arba "šifrų biure". Po beveik dešimties metų intensyvaus darbo "*Chiffrierstelle*" kriptografai jau buvo ištobulinę kodų mašiną, gerokai pranokstančią visus iki tol išrastus šifravimo įrenginius. Žinomas kaip "*Enigma*," jis saugojo Vokietijos karinių įsa-

kymų slaptumą nuo bet kokių išorinių bandymų juos perskaityti.

Lapkričio mėnesį Schmidtas nuvyko į viešbutį "Grand Hotel" Vervjė, Belgijoje. Ten už 10 000 markių (apie 30 000 dolerių dabartiniais pinigais) jis perdavė slap- tus dokumentus, atskleidžiančius slaptą "Enigmos" veikimą, prancūzų slaptajam agentui. "Dėl Šmito klastos, - rašo Simonas Singhas savo kryptoanalizės istorijoje, - dabar sąjungininkams buvo įmanoma sukurti tikslią vokiečių karinės Enigmos mašinos kopiją" (146). Operaciją, kurios tikslas buvo galutinai įveikti jos užkodu- otus pranešimus, britų slaptųjų tarnybų agentai vadino "ultra paslaptimi". Dėl apolitiško išdaviko, išdavusio savo šalį dėl pinigų, pasaulis turėjo baigtis. Tačiau net ir "Ultra" neužteko, kad Sąjungininkai laimėtų karą, ypač jūroje, kur "Kriegsmarine" kodų vis dar nepavyko iššifruoti. Tačiau 1943 m. pradžioje britai pagavo u-laivą, kuriame tebebuvo dalis kodo. Likusią dalį pateikė Abvero (Vokietijos karinės žvalgybos) išdavikai, ir nuo tada povandeninių laivų kampanija staiga žlugo. Karališkojo karinio jūrų laivyno ir JAV karinio jūrų laivyno eskadrinių minininkų kapitonai žinojo, kur yra visi vokiečių povandeniniai laivai, ir ėmė juos negailestingai giluminiu šaudymu bombarduoti.

Įvykiai, atvedę prie lemiamo Antrojo pasaulinio karo posūkio taško, prasidėjo nuo slaptos kovos tarp dviejų mažiau žinomų Trečiojo reicho veikėjų: Wilhelmas Canaris ir Reinhardas Heydrichas. Ironiška, bet abu vyrai buvo seni draugai. Heydrichas, SS saugumo tarnybos (SS *Sicherheits Dienst*, SD) vadovas, 1920-aisiais tarnavo pas Canarį laivyne, o jo buvęs viršininkas 1935 m. užėmė Abvero vadovo postą. Kitais metais Heydrichas tapo Gestapo (*Geheime Staatspolizei*, Valstybės slaptoji policija, F.B.I. ar Skotland Jardo atitikmuo) vadovu. Jo pareiga buvo išaiškinti šnipus ir išdavikus, skatinant šnipinėjimą priešiškoje šalyse. Šios užduo- tys paprastai priklausė Abverui, tariamai nepolitinėi organizacijai, sprendžiančiai tik karines problemas. Tačiau S.D. reikėjo kovoti su ideologiniais priešininkais - tiek užsienio, tiek vidaus - siekiančiais bet kokiomis priemonėmis sunaikinti nacionalsocializmą. Heydrichas pasirodė esąs genialus kovotojas su šiais nemato- mais priešais ir sugebėjo didele dalimi panaikinti slaptosios žvalgybos technologi- jų veiksmingumą, greitai susekdamas šnipus ir išdavikus, tiekiančius Anglijai gyvybiškai svarbią informaciją, dėl kurios veikė "Ultra".

Jis ne mažiau sėkmingai vykdė slaptas puolamąsias operacijas. Mikkelsono apibūdintas kaip "neabejotinai įspūdingiausias viso karo perversmas", Heydrichas taip manipuliavo Stalino paranoja, sumaniai skleisdamas įtikinamą dezinformaciją, kad maršalas atsakė nužudydamas savo Raudonosios armijos vyriausiąją vadovybę. Masinis Sovietų Sąjungos profesionalių karinių vadovų praradimas pasireiškė žeminančiomis nesėkmėmis 1940 m., kai mažoji Suomija patyrė nesėkmę, o kitais metais Ašies pajėgos neabejotinai sėkmingai veikė Rusijoje.

1941 m. rugsėjo 27 d. Heydrichas buvo paskirtas Čekijos teritorijos protektori-

umi. Oficialiai jis buvo paskirtas įvesti tvarką šiame neramiame ir neproduktyviame krašte, tačiau slapta ir visų pirma tam, kad medžiotų šnipinėjimo grupuotę, kuri, kaip įtariama, veikė pačiame Vermachte. Heydrichas išvedė čekus iš feodalinės slaviškosios santvarkos, kuri juos valdė nuo viduramžių, siekdamas, kad jie taptų modernios Europos bendruomenės nariais. Iki 1942 m. pradžios jo planai taip sparčiai vystėsi, kad čekai tapo produktyviausia, proreichiška tauta iš visų okupuotų tautų - šis pokytis buvo dar labiau pastebimas, nes mažiau nei prieš metus jie jautė visuotinę neapykantą Vokietijai. Heydricho sėkmę lėmė jo pasiryžimas paversti Čekijos valstybę idealia nacionalsocialistine valstybe, kurioje jos gyventojai jaustųsi nebeprisiklausantys kokiai nors nereikšmingai, mažai šaliai, o vertingi, naudingi, prisidedantys prie vieningo žemyno kūrimo. Jie ėmė save laikyti ne tiek čekais, kiek europiečiais, kovojančiais už bendrą egzistenciją ne tik su vokiečiais, bet ir prancūzais, skandinavais, vengrais, ispanais ir kt.

Kol Heydrichas viena ranka stiprino Čekijos protektoratą, kita jis naikino pagrindinių Reicho priešų išdavystę ir šnipinėjimą. Jis karštai sekė jų pėdsakais, suiminėdamas vieną šnipą po kito, o tai turėjo pražūtingų pasekmių britų karinei žvalgybai. Tačiau 1942 m. vasarį Heydrichas padarė šokiruojantį atradimą: Paulas Thuemmelis, Vokietijos *Abvero* agentas, šnipinėjo sąjungininkams. Užuoat likvidavęs Thuemmelį, Heydrichas jį paleido ir liepė sekti. Išdavikas vedė S.D. tyrėjus į aukščiausius *Abvero* sluoksnius, galbūt net pas seną Heydricho draugą Wilhelmą Canarį.

Heydrichas nežinojo, kokią didelę neapykantą nacionalsocializmui puoselėjo Canaris ir kokią didžiulę, net lemtingą žalą jis jau padarė Vokietijai. Pavyzdžiui, 1940 m. vasarą Canaris, kaip Trečiojo reichs karinės žvalgybos vadovas, gavo nurodymą diplomatinėmis priemonėmis paruošti dirvą bendradarbiavimui su Viši Prancūzija, vėliau su Ispanija, kur Hitleris turėjo susitikti atitinkamai su Phillipe'u Petainu ir Francisco Franco. Fuehreris manė, kad jų bendradarbiavimas toks svarbus, kad norėjo kreiptis į juos asmeniškai. Jis labai žavėjosi Prancūzijos maršalu, kuris liko prie savo nugalėtos šalies jos tamsiausią valandą praėjusių metų birželį, kai tuo tarpu tokie kaip Charles'is DeGaulle'is ir kiti, pradėję karą su Vokietija, paliko Prancūziją likimo valiai, pabėgę į Angliją.

Hitleris gerai suplanavo savo susitikimą. Liepos 3 d. Karališkojo karinio jūrų laivyno laivai neišprovokuotai ir slapta užpuolė Prancūzijos laivyną, ramiai stovintį ant inkaro Šiaurės Afrikos uostuose - Alžyro Orane ir Mers-el-Kebire. Bombonešiai iš lėktuvnešio "*Ark Royal*" sugrižo 6 d., kai jų bandymas nuskandinti prancūzų karo laivą "*Dunkirk*" buvo atmuštas, bet tik tada, kai britų torpeda pataikė į giluminiais užtaisais prikautą lengvąjį laivą ir žuvo 150 jo įgulos narių. Po dviejų dienų daugiau bombonešių iš "*HMS Hermes*" atakavo prancūzų flagmaną "*Richelieu*" prie Dakaro, tačiau gynėjai juos vėl atrėmė. Dar rugsėjo pabaigoje

(rugsėjo 23-25 d.) Čerčilis bandė užgrobti Prancūzijos karines jūrų pajėgas Vakarų Afrikoje. Jam bandant užimti Dakaro įgulą, prancūzai taip įnirtingai kovėsi, kad smarkiai apgadino du britų karo laivus (HMS *Barham* ir *Resolution*) ir pasiuntė jo bandymą įsiveržti į šalį.

Šios pergalės sugrąžino prancūzų savigarbą po Vokietijos vermachto pralaimėjimo ir sudavė rimtą smūgį britų moralei, ypač Karališkajam laivynui. Per pirmąsias dvi anglų agresijos prieš savo buvusius bendražygius dienas žuvo 1297 prancūzų jūreiviai; dar daugiau jų buvo siaubingai nudeginti degančios naftos jūrose, jų laivai nuskendo arba buvo smarkiai apgadinti. Čerčilis tvirtino, kad vos prieš du mėnesius surengti reidai prieš jo sąjungininkę buvo skirti tam, kad laivai nepatektų į Vokietijos rankas. Tačiau Hitlerio niekada nedomino Prancūzijos laivynas; jis neketino švaistyti savo brangių naftos atsargų, skirtų "Panzeriams", brangiems ir pažeidžiamiems karo laivams.

Todėl jis leido, kad prancūzų laivų įgulą ir net ginkluotą sudarytą tik prancūzų jūreiviai pagal specialią nuostatą, pagal kurią vokiečių, italų ar britų bandymai užgrobti laivyną baigtųsi tuo, kad laivai būtų nuplukdyti anksčiau, nei juos būtų galima užgrobti. Kitaip tariant, fiureris neleido nei sau, nei kam nors kitam pavogti prancūzų laivų. Čerčilis tai žinojo, kaip ir visas pasaulis, nes susitarimas buvo paskelbtas visuose didžiausiuose Žemės laikraščiuose pirmuosiuose puslapiuose. Nors sąjungininkai ir toliau vaizdavo Hitlerį kaip nepatikimą melagį, 1940 m. birželio 20 d. jo būstinėje Vulfšluchte vykusio slapto karinio jūrų laivyno konferencija įrodo, kad jis tikėjo tuo, ką sakė. Didysis admirolas Raederis pranešė dėl Prancūzijos vyriausiojo laivyno: "Fuehreris pageidauja susilaikyti nuo bet kokių priemonių, kurios paveiktų Prancūzijos garbę".

Tikrasis Čerčilio įsakymo surengti šią baile operaciją motyvas buvo noras atkeršyti Prancūzijai už įžulumą pasirašyti paliaubas su niekingais naciais, nors 1940 m. kampanijos metu jis išdavė Prancūzijos kariuomenę ir užtikrino jos pralaimėjimą (žr. toliau). Čerčilis turėjo ir kitų agresijos motyvų. Sąjungininkus palaikanti *Maršalo ir Kavendišo iliustruota Antrojo pasaulinio karo enciklopedija* pripažino: "Atvirai tariant, Čerčilis norėjo suduoti galingą smūgį maža kaina, kad suaktyvintų britų nacionalinę ir tarptautinę nuomonę. Kaip jis rašė knygoje "*Antrasis pasaulinis karas*," "štai ši Britanija, kurią tiek daug žmonių skaičiavo į minusą, kuri, kaip manė svetimšaliai, drebėjo ant pasidavimo slenksčio prieš ją sutelktai galingai jėgai, negailestingai smogė savo vakarykščioms brangiausiems draugams ir kuriam laikui užsitikrino sau neginčijamą vadovavimą jūrai" (sic, britų karinės jūrų pajėgos buvo atmuštos prancūzų gynėjų)" (t. I, 229).

Pasak to paties šaltinio (226, 227), kai jis Karališkojo laivyno vadams Northui ir Somerville'ui pasiūlė karinius veiksmus prieš savo "brangiausius vakarykščius draugus", jie buvo "pasibaisėję ir nustebę". Praėjus daugiau nei dvidešimčiai metų

(1962 m.), laivyno admirolas (atsistatydinęs) seras Johnas H. D. Cunninghamas vis dar kraupo vien prisiminęs Čerčilio ginkluotą netikėto sąjungininko išdavystę kaip "siaubingai gėdingą; siaubingai kvailą"(229). Pradėdamas totalinį karą - ne tik prieš neutralią šalį, bet ir prieš vos prieš aštuonias savaites buvusį sąjungininką - Čerčilis įvykdė tikrą pirmojo masto karo nusikaltimą. Kitą dieną po jo klastingo išpuolio prancūzai nutraukė diplomatinius santykius su Didžiąja Britanija, o po to, keršydami už tai, pasiuntė bombonešių reidą prieš Gibraltarą. Čerčilis atsisakė skelbti karą, nes taip būtų suteikęs Hitleriui tai, ko šis norėjo: karinę sąjungą su prancūzais.

Neapykanta dviveidžiams britams Prancūzijoje dar niekada nebuvo tokia didelė, todėl Hitleris siekė pasinaudoti liaudies nuotaikomis ir paprašė Petaino sudaryti sąjungą prieš Angliją. Atsižvelgdamas į pastarojo meto įvykius, maršalas jautė pareigą jį vykdyti, todėl Prancūzijos ir Vokietijos bendradarbiavimo perspektyvos atrodė geros. Generolas Franco dar labiau troško įsitraukti į kovą. Jis džiaugėsi galimybe ateiti į pagalbą Reichui jo krizės metu, kaip kad vokiečiai padėjo jam atnešti pergalę Ispanijos pilietiniame kare. Tačiau prieš fiureriui susitinkant su Petainu ir Franko, kad patvirtintų jų sąjungą, Kanaris asmeniškai, kaip vienas senas kareivis savo ginklo broliams, griežtai konfidencialiai informavo juos, kad Vokietija pasmerkta pralaimėti karą ir abu valstybininkai, jei myli savo šalis, niekada neturėtų sutikti su jokių sandėriu su Hitleriu. Jie buvo apstulbę sužinoję tokią naujieną, bet kadangi ją pranešė ne kas kitas, o pačios Vokietijos karinės žvalgybos vadovas, jie buvo linkę jį patikėti, nepaisydami tuo metu nenutrūkstamos Hitlerio sėkmės visuose frontuose.

Ypač Franco buvo pažeidžiamas *Abvero* vadovo, nes jis buvo senas, asmeninis draugas su įkyriuoju Canarisu, kurio kabinete kabojo didelė ne fiurerio, o Ispanijos generalisimo nuotrauka. Kai Hitleris aplankė Petainą, maršalas, nors ir tebebuvo draugiškas, nesuprantamai atmetė visus pasiūlymus bendradarbiauti; jo požiūris buvo pasikeitęs. Už paramą prieš Angliją Hitleris pasiūlė atstatyti Prancūzijos laivyną, tačiau net šis beprecedentis dosnumas Petaino nepaveikė. Praėjus metams, liepos pradžioje, Čerčilio karingas nusiteikimas prieš savo buvusį sąjungininką nesiliovė, kai jis pradėjo galingą invaziją į neutralią Siriją. Prancūzijos gynėjai buvo sutriuškinti, tačiau tik tada britai patyrė apie 2 500 nuostolių. Tokia agresija - Prancūzijos teritorijos užgrobimas, tūkstančių prancūzų civilių nužudymas per teroro išpuolius ir prancūzų laivų nuskandinimas su dideliu aukų skaičiumi - buvo daugiau nei pakankamas pagrindas maršalui paskelbti karą Anglijai. Tačiau Kanaris užnuodijo jo protą rimtomis abejonėmis dėl ateities, neaiškumais, kurie neleido jam priimti teisingo sprendimo.

Po nuviliančio susitikimo su Petainu Hitleris taip pat buvo atstumtas Ispanijos pasienyje esančiame Hendėjuje, kur Franko, kurio Gibralto užėmimas būtų

užtikrinęs pergalę Viduržemio jūroje ir, neišvengiamai, Šiaurės Afrikoje. Ši operacija tuo metu buvo svarbiausia fiurerio mintyse. Jis norėjo sudaryti Vokietijos, Italijos, Prancūzijos ir Ispanijos sąjungą, kuri išstumtų britus iš Viduržemio jūros regiono. Jei ne Kanario įvykdytas diplomatinis sabotžas, tokia sąjunga neabejotinai būtų buvusi sudaryta, o karo eiga radikaliai pasikeitusi Ašies naudai. Tačiau jo diplomatinis sabotžas nesibaigė nei Prancūzijoje, nei Ispanijoje. Panašiai jis bandė atkalbėti Bulgariją, turinčią vertingų naftos atsargų, nuo prisijungimo prie Ašies, tačiau jam nepavyko, kai 1941 m. kovo 1 d. karalius Borisas sudarė sąjungą su Reichu. Norėdamas bailiai atkeršyti, po dvejų metų Kanaris liepė nuuodyti monarchą.

Kaip ir kitiems atsiskyrėliams aristokratams, kurie šešėlyje rezgė sąmokslus prieš savo tautą, Kanariui "niekada netrūko pinigų patogiam ir kultūringam gyvenimui namuose" (Manvelas, 41) - net ir tamsiausiomis dienomis po Pirmojo pasaulinio karo, kai milijonai nuskurdusių vokiečių badavo. Rūro pramonininko sūnus buvo pasiryžęs išlaikyti paveldėtą turtą, o ne kitus dalykus. Galbūt buvo dar vienas veiksnys, kuris ne tik sukėlė jo užkietėjusią neapykantą nacionalsocializmui, bet ir išskyrė jį iš kitų išdavikų. Canaris galbūt buvo žydas. Tarp artimiausių draugų paslaptinai žinomas kaip "mažasis levantinietis" (Manvelas, 39), jo protėvių šaknis buvo ne Vokietijoje, o Lombardijoje, kur žydai nuo Italijos Renesanso laikų valdė klestinčią prekybininkų bendruomenę. Nepatvirtintame pranešime (Britton, 26) išnašoje minima, kad "Wilhelmas Canaris" iš tikrųjų gimė Mosesas Meyerbeeris. Manvelas ir Fraenkelis pabrėžia jo galimai ne arišką kilmę, aiškindami, kad Canaris "netgi sugebėjo (naudodamasis suklustotais dokumentais) į *Abverą* įvesti žydus, tokius vyrus kaip pulkininkai Simonas ir Blochas" (140). Vargu ar buvo galima tikėtis, kad Hitleris, turėdamas žydų, vadovaujančių jo karienei žvalgybai, laimės karą.

1942 m. pavasarį Heydrichas jau buvo pradėjęs laikyti Canarį (ar Meyerbeerį?) pavojingiausiu Trečiojo reicho išdaviku. Pasak **SD** pareigūno Walterio Schellenbergo, Heydrichas "iš tikrųjų buvo įsitikinęs, kad Canaris išdavė puolimo Vakaruose datą, bet vis dėlto dar nenorėjo imtis veiksmų prieš jį. Jis būtų palaukęs ir surinkęs daugiau įrodymų. Nereikėtų leisti, kad jis tave užmigdytų, - perspėjo mane Heydrichas. Tačiau ateis diena, kai Canaris bus nubaustas už visą režimui padarytą žalą" (Schellenberg, 405-6). Iš tikrųjų Canaris ne tik informavo britus apie Vokietijos žygį prieš Prancūziją, bet ir du kartus įspėjo juos apie neišvengiamą Sovietų Sąjungos puolimą (Manvell, 150).

Kanaris pagaliau tapo atsargus tarp lojalių *vermachto* elementų. Feldmaršalas Wilhelmas Keitelis "net papriekaištavo jam už nuolatinius perspėjimus, kuriuos jis, kaip karinės žvalgybos vadovas, laikė savo pareiga" (Manvelas ir Fraenkelis, 150). O Heydrichas ėmė artėti prie *Abvero* išdaviko. "Dabar pirmą kartą paste-

bėjau vidinio Kanario nuovargio požymių, - prisiminė Šellenbergas. "Jis buvo pavargęs nuo nuolatinių tarpusavio konfliktų. Pastarųjų mėnesių ledinė Heydricho taktika ėmė duoti rezultatų. Jis jautėsi nesaugus ir neramus, ir, bent man taip atrodė, jautė kažką panašaus į fizinę Heydricho baimę" (Schellenberg, 406). Schellenbergo įspūdžiui pritarė ir ankstyvasis Kanariso biografas: "Admirolas buvo "nuoširdžiai išsigandęs Heydricho, kurį kartą pavadino "gudriausiu iš žvėrių". Nors jis niekada neatrodė nervingas su Hitleriu, kad ir kokios sudėtingos būtų aplinkybės, Heydricho telefono skambutis jį trikdė visą dieną" (Abshagen, 202).

Panikos apimtas Canaris informavo britus, kad jei Heydrichas nebus nedelsiant pašalintas, po kelių savaičių jie praras visus savo ryšius Vokietijoje. Sąžiningoje kovoje vokiečiai visada laimėdavo ir toliau laimės, kol pasieks galutinę pergalę. Vienintelė sąjungininkų viltis išlikti buvo šnipinėjimas. Heydricho čekų vitrina taip pat buvo galutinai apsvarstyta įgyvendinti visose okupuotose teritorijose, kur vadovavo sunkiasvoriai vokiečių kariuomenės aristokratai. Pasak Mikkelsono, Heydrichas "nesitikėjo nieko kito, kaip tik pakeisti neefektyvią ir korumpuotą kariuomenės administraciją Prancūzijoje, o galbūt ir visose teritorijose. Sąjungininkų vadovai Maskvoje ir Londone buvo išsigandę. Kas būtų, jei Heydrichas ir SS užgrobtų visas teritorijas ir pasitelktų efektyvų dešimčių milijonų prancūzų, belgų, olandų, danų, norvegų, lenkų, slavų, ukrainiečių ir baltųjų rusų, susivienijusių į supervalstybę SS, bendradarbiavimą? Karas galėjo būti pralaimėtas! Akivaizdu, kad Heydrichas buvo pavojingiausias žmogus Trečiajame reiche, ir jis turi būti pašalintas bet kokia kaina."

Sunerimęs dėl padėties rimtumo, Čerčilis įsakė netoli Prahos su parašiuotais nuskraidinti kelis emigravusius čekų žudikus. Gegužės 27 d. rytą jie puolė atvirą, nesaugomą automobilį, kuriuo važiavo Heydrichas. Jų rankinė granata sprogo ant važiuojamosios dalies ir mirtinai jį sužeidė. Jis skausmingai išbuvo kelias dienas, o 1942 m. birželio 4 d. 4.30 val. ryto mirė. Po jo nužudymo Rommelio "*Afrika Korps*" patyrė skaudų pralaimėjimą prie El Alameino, o vos po kelių savaičių 6-osios armijos 22 divizijos su 330 000 vyrų buvo apsuptos prie Stalingrado - tai buvo du lemiami Antrojo pasaulinio karo mūšiai. Abiem atvejais Čerčilis ir Stalinas žinojo vokiečių mūšio planus dar prieš jiems išeinant į mūšio lauką.

Tikriausiai niekas taip vaizdžiai neatspindėjo posūkio taško, kurį pasiekė Heydricho mirtis, kaip karas jūroje: Heydricho nužudymo akimirka buvo absoliutus Vokietijos povandeninės kampanijos laimėjimų taškas, kai buvo nuskandinta 190 sąjungininkų laivų - didžiausias skaičius, kokį kada nors yra pasiekę povandeniniai laivai. Nuo kito mėnesio jų sėkmė mažėjo. Neatsitiktinai iki jo nužudymo Ašis laimėdavo, o vėliau ėmė nuolat pralaimėti.

Heydrichas, ko gero, tik už kelių dienų turėjo suimti Canarį ir uždaryti žydų užvaldytą *Abverą*, o tai neišvengiamai turėjo lemtingų pasekmių visiems sąmok-

slininkams Generaliniame štabe. Tačiau po jo nužudymo gestapo tyrėjus į šalį nustumė akivaizdžiai aktualesnis šnipinėjimo tinklas Vokietijos viduje, žinomas kaip "Raudonasis orkestras" (*"Die rote Kapelle"*). Jį įsteigė ir valdė žydas komunistas Leopoldas Treperis, kuris po karo emigravo į Izraelį. Kaip ir jų kolegos *Abvero* ir Generaliniame štabe, Treperio išdavikai buvo aukštesniųjų klasių diletantai, tarp jų - Amerikos žydė ir "nuskurdęs Prūsijos aristokratas" (Manvelas, 166). Ši maištaujanti gauja, net tarpusavyje vadinta "komunistų aristokratija", taip pat mėgavosi, jų manymu, intelektualiai madingu flirtu su sovietinio stiliaus marksizmu, kad išsiskirtų iš vulgariųjų nacių.

Padedami Treperio (10 000 markių, mobilios spausdinimo mašinos ir keli radijo siųstuvai), jie vis dėlto sukūrė "žvalgybos ir politinės propagandos organizaciją, kuri kėlė didelę grėsmę nacių karo mašinai" (Manvelas, 166). Raudonasis orkestras įsileido agentų į Luftvafės generalinį štabą, Užsienio transliacijų stebėjimo tarnybą ir net į pačią Vokietijos vyriausybę. Nors Treperio "*Raudonąją orkestrą*" galiausiai sunaikino gestapas ir S. D., jo persekiojimas ir likvidavimas nukreipė dėmesį nuo Abvero ir kariuomenės.

Tuo tarpu kontržvalgybos tyrėjai negalėjo patikėti, kad Vokietijos karinė žvalgyba yra išdavikų perykla. Po Heydricho nužudymo Kanaris vėl ėmėsi mirtiniausio Vokietijos vėžio vaidmens, kol 1944 m. liepos 20 d. buvo demaskuotas per nepavykusį pasikėsinimą į Hitlerio gyvybę. Po aštuonių mėnesių "mažasis levantinietis" nuogas mirė ant pasagos. Per vėlai! Iki to laiko jis ir jo bendražygiai išdavikai iš Generalinio štabo buvo aprūpinę sąjungininkus viskuo, ko jiems reikėjo karui laimėti. Hitleris buvo tarsi aklas boksininkas, kovojantis su gausiais priešininkais, kurie žinojo kiekvieną ėjimą gerokai anksčiau, nei jis jį atliko.

Kaip rašo Mikelsonas, "Sąjungininkų vadovai Londone ir Maskvoje puikiai žinojo, kas pastatyta ant kortos. Jų įvykdyta SS **obergruppenfiurerio** Reinhardo Heydricho žmogžudystė garantavo, kad Trečiasis reichas bus sutriuškintas sąjungininkų žnyplėmis."

**NSDAP/AO yra didžiausias pasaulyje
Nacionalsocialistinės propagandos tiekėjas!**
Spausdinti ir internetiniai periodiniai leidiniai daugeliu kalbų
Šimtai knygų daugeliu kalbų
Šimtai svetainių daugeliu kalbų

